

Samförstånd drev på den fackliga

FOTO: ARBETARENS ARKIV

Nya perspektiv på Saltsjöbadaavtalet

Christer Lundh (red)

SNS FÖRLAG

NU NÄR FÖRHANDLINGARNA om ett nytt huvudavtal har brutit samman, kan det vara av intresse att sätta sig in i vad som ledde fram till det gamla, Saltsjöbadaavtalet från 1938. Det är vad åtta forskare gör i antologin *Nya perspektiv på Saltsjöbadaavtalet*. Här ifrågasätts på viktiga punkter bilden av Saltsjöbadaavtalet som ett fackligt projekt som drevs ige-

nom mot arbetsgivarnas vilja för att tvinga fram löneutjämning och samarbete.

Lektorn i arbetsrätt, Per Norberg, menar i stället att det var staten som var pådrivande. Den svenska arbetsmarknaden 1920–1933 präglades av konflikter. Flera statliga utredningar och den socialdemokratiska socialministern Gustav Möller ville få till stånd allmängiltiga regler för missbruk av ekonomiska stridsåtgärder. Då bestämde sig LO och Svenska Arbetsgivarförbundet, SAF, att 1936 inleda de samtal som sedan skulle leda fram till

undertecknandet av Saltsjöbadaavtalet.

Utan att motsäga Norberg anger Peter A. Swenson, professor i arbetsrätt vid Yale University, och ekonomhistorikern Lars Svensson, en annan mycket viktig orsak till Saltsjöbadaavtalet. Nämligen att både arbetsgivare och fackföreningar inom exportindustrin ansåg sig ha ett gemensamt intresse av att öka produktiviteten inom den egna sektorn och samtidigt hålla nere lönerna inom den inhemska industrin. Byggnads- och livsmedelsarbetare tjänade under den

Vad som föranledde Saltsjöbadaavtalet behandlas i en ny antologi.

Detta verk är licensierat under Creative Commons
Erkännande-Ickekommersiell-Inga bearbetningar 2.5
Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/>
Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.

SOME RIGHTS RESERVED